

POINTA

[poenta] = významový vrchol nebo zvrát na konci libovolného úseku textu (nejvýznamnější na konci textu); z francouzského *pointe* = špička, hrot; vyhocení, vyvrcholení textu, které má být výrazné, duchaplné nebo překvapivé; vyostřuje smysl díla, často je v ní hlavní myšlenka díla.

Obecné zásady správného konce:

1. musí organicky vyplývat z předchozího děje – překvapení klidně ano, ale ne nelogické šokování za každou cenu; čtenář předpokládá určité ladění konce (orientuje se i např. podle žánru) a ten mu má přinést uspokojení, ne rozladění (představme si, že by román Jane Austenové skončil tragicky – vše posud v knize napsané by najednou ztratilo smysl a čtenář by byl zklamán).

2. v závěru se nemají objevovat nové, dosud neznámé postavy.

3. konec musí být každopádně **nějaký** – dobrý, špatný, založený na určité otevřenosti možností či pocitové rezonanci... ale dílo musí být uzavřeno, aby text nevypadal, že pero vypadlo autorovi z ruky, ztratil se poslední list v knize apod.

4. na otázku „skončil by příběh stejně, kdyby byl hlavní postavou někdo jiný?“ bychom si vždy měli odpovědět „ne!“. Konec je závislý na charakteru postav.

5. úplný závěr by měl být spíše stručný, dramatický, měl by vzbuzovat emoce – čtenář tak může prožít katarzi.

6. „naplň, co jsi sliboval!“ Ve strašidelné knize musí být velmi strašidelný konec, v dramatické knize velmi dramatický, v humorné musí konec humorem přímo sršet...

7. čím je celý text kratší, tím více záleží na každém slovu v závěru – proto se na konec vždy maximálně soustředíme, konec je velmi důležitý, **dovede pocit z díla ve čtenáři napravit nebo zásadně pokazit!** Málokdo chce číst znovu (nebo doporučit) text, u nějž ho zklamal konec – daleko spíše odpustí méně vydařený začátek.

K POVÍDCE

Ray Bradbury – americký spisovatel, spojovaný zejména s žánrem sci-fi (451 stupňů Fahrenheita, *Marťanská kronika*...), ovšem to by ho zdaleka nevystihovalo. Psal zejména povídky, a to velmi různorodé. Je mistrem slova – pointy, tajemna, atmosféry, lyrických pasáží, intimní emocionalita, fantazie, která je nadřazena logice; vytváří povídky s atmosférou děsivého neznáma i komorní, velice lidské příběhy o postavách, které se zpravidla něčím vymykají, jsou osamělé, zvláštní..., velice jemně a přitom neplačtivě zachycuje lidské vztahy, ovládá psychologii postav.

Povídka *Emisar* spadá nejspíš do žánru hororu, ale i tady jsou krásné emocionální a psychologické momenty (vztah psa a chlapce, „čtení a vykládání“ psa), lyrické pasáže naplněné zároveň dramatičností (dynamický běh psa krajinou, kterou stírá do své srsti) i výrazná pointa, která vyplývá z předchozího děje a důmyslně zrcadlí minulou scénu, zachycenou asi v polovině povídky.